

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Masarykova univerzita**, se sídlem Žerotínovo náměstí 617/9, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 8. 2016, č. j. ÚOHS-R404/2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 Af 103/2016 – 161, v řízení o vyloučení soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Tomáše Rychlého z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 140/2018,

t a k t o :

Soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Tomáš Rychlý **není vyloučen** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 140/2018.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Předseda žalovaného zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015 ve věci správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který shora označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí prvního i druhého stupně a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[2] Věc byla rozvrhem práce Nejvyššího správního soudu přidělena třetímu senátu složenému mj. ze soudce JUDr. Tomáše Rychlého a je vedena pod sp. zn. 3 As 140/2018.

[3] Soudce JUDr. Tomáš Rychlý po seznámení s obsahem spisu oznámil předsedovi soudu skutečnosti, které by mohly zavdat pochybnosti o jeho nepodjatosti ve smyslu § 8 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „ř. s.“). Uvedl, že v současné době spolupracuje s Právnickou fakultou žalobkyně (Masarykovy univerzity) a vykonává tam občasnou odbornou a pedagogickou činnost na základě dohod o provedení

práce, uzavíraných vždy *ad hoc* ohledně jednotlivých aktivit. V období posledních 12 měsíců působil jako oponent v rámci obhajoby jedné disertační práce a v únoru a březnu 2020 měl dvě přednášky v rámci kursu LL.M. a předmětu Energetické právo. Doplnil, že bez ohledu na uvedené skutečnosti má k žalobkyni neutrální vztah, podjatý se necítí a je přesvědčen, že by projednávanou věc rozhodoval nestranně.

[4] Předseda Nejvyššího správního soudu neshledal důvody pro vyloučení JUDr. Tomáše Rychlého z projednávání a rozhodnutí věci. V souladu s § 8 odst. 3 poslední větou s. ř. s. je proto k rozhodnutí o této otázce příslušný jiný senát. Věc byla v souladu s rozvrhem práce předložena šestému senátu.

[5] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, pokud se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou také soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[6] Rozhodování o věci nestranným a nezávislým soudcem je jedním z pilířů práva na spravedlivý proces a jedním z hlavních předpokladů důvěry občanů a jiných subjektů v právo a právní stát. Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezájatosti soudce v konkrétním případě. K vyloučení soudce může v zásadě dojít teprve tehdy, pokud je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 – 16).

[7] Otázkou vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci tehdy, pokud působí (vyučuje) na univerzitě, která je účastníkem řízení, se Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zabýval. V usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. Nao 378/2014 – 70, vymezil základní kritéria pro hodnocení povahy a intenzity zaměstnaneckého vztahu soudce k univerzitě, kterými je zejména jeho délka, aktuálnost a faktická intenzita činnosti (výuky). Podstatné také je, zda se věc týká té fakulty, na které soudce působí.

[8] V odkazované věci dospěl soud k závěru, že soudce byl pro svůj poměr k univerzitě vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci, neboť se jednalo o přibližně desetiletý zaměstnanecký vztah, aktuální a poměrně intenzivní (soudce vyučoval sedm předmětů), ve věci navíc byly přezkoumávány úkony děkana právnické fakulty, na které soudce vyučoval, a rektora univerzity, tedy orgánů zaměstnavatele, které spolurozhodují o tom, zda bude soudce na dané fakultě působit, a rovněž ovlivňují výši odměny za jeho pedagogické působení. Podobně soud rozhodl např. v usnesení ze dne 4. 9. 2015, č. j. Nao 247/2015 – 27.

pokračování

[9] Naopak v usnesení ze dne 11. 10. 2016, č. j. Nao 232/2016 – 24, důvody pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci žalované (Univerzity Karlovy) neshledal, neboť zaměstnanecký poměr soudce k univerzitě, respektive její právnické fakultě, byl sice aktuální a relativně intenzivní (v akademickém roce 2016/2017 vyučoval šest předmětů a byl také členem vědecké rady), za stěžejní však soud považoval skutečnost, že dotčená věc se netýkala právnické fakulty, ale filozofické fakulty, na které daný soudce nijak nepůsobil. Jeho vztah k univerzitě jako takové byl pouze zprostředkovaný skrze vazbu na právnickou fakultu, a proto nebyl takové povahy a intenzity, aby odůvodňoval vyloučení z projednávání a rozhodnutí dané věci.

[10] V nyní posuzované věci se věc týkala správního deliktu žalobkyně (Masarykovy univerzity) podle zákona o veřejných zakázkách. Byť soudce JUDr. Rychlý vykonává pro žalobkyni, resp. její právnickou fakultu, občasnou odbornou a pedagogickou činnost, nejedná se pracovní poměr ve smyslu § 30 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ale o dohodu o provedení práce (podle § 75 téhož zákona). Vzájemná práva a povinnosti mezi účastníky tohoto pracovněprávního vztahu jsou obecně podstatně méně intenzivní než u pracovního poměru. Krom toho v konkrétním případě, jak plyne z vyjádření soudce JUDr. Rychlého, dohodu o provedení práce uzavírá pouze *ad hoc* ve vztahu k jednotlivým činnostem, jež v uplynulém roce představovaly pouze vypracování jednoho oponentního posudku k disertační práci a dvě přednášky. Rozsah této činnosti tedy nepochybně nezpůsobuje ekonomickou závislost soudce na žalobkyni.

[11] Po zhodnocení výše nastíněných kritérií Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vztah JUDr. Rychlého k žalobkyni není takové povahy a intenzity, aby odůvodňoval vyloučení z projednávání a rozhodnutí nynější věci, a že není důvod pochybovat o tom, že soudce JUDr. Rychlý bude v projednávané věci rozhodovat nestranně a nezávisle.

[12] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že soudce JUDr. Tomáš Rychlý není vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 140/2018.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu